

Trencant cadenes

*"No em caseu, perquè somio amb conèixer altres països,
vull ser doctora per ser algú en la vida i no dependre de ningú."*

(Yanelis, 15 anys)

Ella ansiejava amb trencar la cadena. Havia somiat fugaçment a ser dentista. A l'àvia ja no li quedava cap dent i la mare, que sovint patia de mal de queixals, havia perdut els incisius del davant, algun premolar i tots els queixals. No vull quedar-me desdentada als quaranta, sospirà.

Però per a la Sansita Kumar, divendres fou el seu darrer dia d'escola. Reberen una carta amb la seva petició de mà, llegida primer pels seus pares, que acceptà donant per fet que no tenia l'opció de dir "no em caseu".

Falten poques hores perquè se'n vagi a viure amb els seus recentment estrenats sogres. La mare li ha contat que això li toca per ser dona, ja que acaba de complir quinze anys. Imagina't, el teu pretendent ens ha perdonat les cent vint-i-cinc mil rúpies del teu dot! No podem deixar escapar aquesta oportunitat. "Comprenc que és moment dur, així i tot, no es pot anar contra la tradició", li justificà el pare.

La Sansita no volia ser una càrrega per a la seva família i consentí. I en un batre d'ulls l'esposaren amb Mahindra Devi, un home deu anys més gran que ella, que ni tan sols coneixia.

La porta es tancà rere el seu espòs. Ella, la núvia acabada de casar; ella, la noia a qui ahir mateix li tatuaven les mans amb remolins de henna i que, amb emoció, deia sí, un sí ple d'alegria tan dilatat com el món; ella, s'incorporà sobtadament del seu llit de noces i es posà a furgar amb neguit en el fons de la seva memòria.

Amb penes i treballs sortia del seu atoniment i desconcert. Durant el confinament solia trobar-se tres vegades a la setmana amb les seves amigues Deepika i Suhaha i altres companyes més en una trucada de WhatsApp. Tanmateix, la sogra li digué que ja no necessitaria mai més el telèfon mòbil i la Sansita tan sols aconseguí quedar-se'l fins al dia de la partida a la seva nova llar. Tot ha succeït tan de pressa que li resulta impossible recordar més enllà. Esgarrifada comprova que durant la humiliant i dolorosa experiència de la nit nupcial, la seva memòria ha deixat de funcionar i ha sofert una ignominiosa metamorfosi. La petja que ell acabava de deixar en el seu cos i sentiments, després de satisfer brutalment la seva passió, ni

tan sols li permetien reconèixer com a seus el nathni i les jhumkes, que li havia regalat especialment per engalanar el seu nas i les seves orelles. Ni tan sols recorda la raspadura que li ha deixat el rani haar al coll, un collaret preciós d'un preu descomunal amb què també l'havia volgut obsequiar. Potser quan caragolava un grapat dels seus cabells a la seva mà i m'estira cap enrere...?, intenta recordar endebades. El sari carmí, estripat en una de les estrebades, és també irrecognoscible. La Sansita se'l mira i intueixi un indicatiu d'obscur presagi. Enmig de tanta desfeta, donant acords distants, veu el seu rostre reflectit a la finestra. El bindi, aquell punt vermell que la mare li pintà amb pols de tika entre cella i cella, just al començament de la ratlla de cabell, s'ha esborrallat com un grafiti en una paret oblidada. A la vigília del casori li havia fet sentir-se més bonica, ara s'adona que tan sols era un certificat de dona casada. Després s'afegí allò que l'amor sorgeix amb el pas del temps i que una boda amb el confinament resultava menys costosa perquè no feia falta organitzar cap banquet. Imaginà una nova llar sense goteres, sentir-se tota una dona, alliberar la mare i el pare de condemnar-los a demanar un préstec ingent que mai no podrien tornar, l'alegre efervescència de l'àvia i les tietes que li havien pintat de cors les parets de la casa, els somnis de futur i tot allò que l'arrossegà a pronunciar aquell sí, el més important de la seva vida. Evocacions que aquella mateixa nit de noces, amb envaniments de mascle satisfet, ell arrossegà sense cap mena de miraments esquinçant fils sagnants del seu jo.

Davant de tant estrall, confusa i al fil del terror, sent les basques que li puguen des de les profunditats més recòndites del seu ser. Llavors comprova que fins i tot aquell "has de ser forta, totes hem passat per aquest percaç" que la mare li havia xiuxiuejat s'ha quedat curt i ha esdevingut un niu d'escurçons. No és fins al moment en què s'incorpora amb dificultat i trepitja la catifa de nusos quan comprèn que acaba de fer el pas irreversible i definitiu cap a l'infern. Forçada amb una esfereïdora rapidesa a contraure matrimoni, una pràctica esclavista imposada i consentida per la família, encadenada de la mateixa manera que havia vist a les altres dones del poblat, des de l'àvia fins a la mare, passant per les tietes, la germana gran i algunes amigues, pensa que només li queda el suïcidi com a sortida.

De bursada escolta la vibració del mòbil amagat entre les seves poques pertinences i s'afanya a silenciar-lo. Sent una estrebada d'esperança a la boca de l'estómac i els ulls negres se l'il·luminen. És una missatge de la Deepika. La Sansita s'amaga al

bany, recupera part de la seva memòria bloquejada i marca quatre dígitos que havia vist als llibres de l'escola i que la seva amiga li acaba de recordar: 1-0-9-8.

Has contactat Childline, li respon una veu amable l'altra banda del telèfon. Apunta les seves dades i li diu: "No et preocupis, estem en camí. Espera'ns que no trigarem gaire".

La policia local arriba a rescatar-la en menys de mitja hora. La llei del seu país estipula que un matrimoni infantil únicament es pot declarar nul si la parella no té fills, al·leguen els sogres que exigeixen portar-la a un hospital per comprovar que no ha quedat prenyada. La Sansita s'enfila cap a la furgoneta. Quan el vehicle comença a arrencar, en Manhindra s'abalança contra ella i li estira amb menyspreu el rani haar del coll. Una baula s'obre i la cadena es trenca.

La Sansita esclata a plorar i l'agent l'abraça fortament per consolar-la. Tot seguit se'n van camí enllà alçant un núvol de pols. La família i tots els aldeans la veuen allunyar-se fins que desapareix a l'horitzó. La Sansita es toca la panxa: "No sé si s'ha engendrat algun ser aquí dins. Bé, tampoc no sé encara que decidiré en aquest cas. Només et juro que, llevat que de gran ho consentis, tu no et cases".